

БРАТЯ ГРИМ ПЕПЕЛЯШКА

Превод от немски: Ели Буздрева, 1998

chitanka.info

Жената на един богат човек се разболяла и като разбрала, че краят ѝ приближава, повикала единствената си дъщеричка до леглото си и ѝ рекла:

— Мило дете, бъди все така кротко и добро и Дядо Господ винаги ще ти помага, а аз ще те гледам от небето и ще бдя над теб.

После затворила очи и издъхнала. Момиченцето ходело всеки ден на гроба на майка си и плачело, но си останало кротко и добро.

Дошла зимата и снегът покрил гроба на майката с бял покров, а когато пролетното слънце разтопило снежните преспи, мъжът се оженил повторно.

Новата му жена довели в къщата две дъщери — с хубави и бели лица, ала с проклетни и лоши сърца. И за клетото заварениче настъпили тежки дни.

— Защо тази глупава гъска стои в стаята при нас? — рекли дъщерите веднъж. — Който иска да яде хляб, трябва да си го заслужи. В кухнята ѝ е мястото, а не тук!

Взели на момиченцето хубавите дрехи, навлекли му една стара сива престилка и му дали да obuе дървени обувки.

— Я вижте гордата принцеса как се е пременила! — викнали те, закикотили се и повели момичето към кухнята.

От сутрин до вечер то вършело най-тежката работа — ставало в ранни зори, носело вода, палело огъня, готвело и миело. А двете сестри го тормозели непрекъснато, подигравали му се и разсипвали граха и лещата в пепелта, за да го карат да събира зърната повторно. Вечер, уморено до смърт, момичето лягало да спи в пепелта край огнището, защото за него нямало отредено легло. И тъй като винаги изглеждало прашно и измърсено, нарекли го Пепеляшка.

Случило се така, че веднъж бащата тръгнал на панаир и попитал двете доведени дъщери какво да им донесе оттам.

— Хубави дрехи — рекла едната.

— Перли и скъпоценни камъни — добавила втората.

— А ти, Пепеляшке — попитал той, — какво ще си поискаш?

— Искам да ми донесеш първата клонка, която се закачи на шапката ти, като се връщаш към къщи.

Купил бащата на двете си доведени дъщери хубави рокли, перли и скъпоценни камъни, а на връщане, като минавал през гората, една лешникова клонка го пернала през шапката и я съборила на земята.

Откършил той клонката и я взел със себе си. Като се прибрал вкъщи, дал на доведените си дъщери каквото си били пожелали, а на Пепеляшка — клонката от лешниковото дръвче. Пепеляшка му поблагодарила, отишла на гроба на майка си, засадила я там и плакала толкова много, че сълзите, които се леели от очите ѝ, напоили клонката. Тя пуснала корени и се превърнала в прекрасно дърво. Пепеляшка ходела на гроба по три пъти на ден, седяла под дървото, плачела и се молела. И всеки път на дървото кацало едно бяло птиче и щом Пепеляшка си пожелала нещо, птичето ѝ пускало това, което тя си била поискала.

Случило се така, че царят устройвал бал, който щял да трае три дни. На бала били поканени всички хубави девойки в царството, за да си избере синът му съпруга между тях. Двете доведени дъщери, щом чули, че и те ще отидат на бала, се зарадвали, извикали Пепеляшка и ѝ рекли:

— Среши ни косите, излъскай ни обувките и закопчай токичките. Отиваме на бала в царския дворец.

Пепеляшка покорно свършила всичко, ала заплакала, защото и на нея ѝ се искало да потанцува, и помолила мащехата си да я пусне.

— Не се ли виждаш, че си цялата в прах и пепел, та искаш да отидеш на бал? Нямаш нито рокля, нито пък обувки, а ти се ще да танцуваш!

Но тъй като Пепеляшка продължавала да я моли, тя рекла накрая:

— Изсипала съм една паница леща в пепелта. Ако събереш зърната за два часа, ще те пусна да отидеш.

Момичето излязло през задната врата на градината и викнало:

*— Гълъби и гургулички,
всички вие мили птички,
долетете, помогнете,
лошите зрънца клъвнете,
хубавите съберете.*

Тогава през кухненския прозорец влезли две бели гълъбчета, след тях гургулички, а накрая влетели на орляци всички птички под

небосклона и кацнали около пепелта. Гълъбчетата заклатили главици и почнали да кълват, а после закълвали и останалите птици и пускали всички хубави зърна в паницата. Не минал и час и те били свършили работата, а после отлетели пак през прозореца. Момичето занесло паницата на мащехата, радвало се и вярвало, че сега вече ще получи позволението ѝ да отиде на бала. Но мащехата рекла:

— Не, Пепеляшке, нямаш рокля, а и не можеш да танцуваш. Ще ни направиш за смях пред всички.

Ала момичето пак заплакало и тогава тя рекла:

— Ако можеш да ми събереш две паници, пълни с леща, за един час от пепелта, ще те пусна на бала.

Мислела си, че е невъзможно Пепеляшка да се справи с тази задача. Щом двете паници с леща били изсипани в пепелта, Пепеляшка излязла пак през задната врата в градината и викнала:

*— Гълъби и гургулички,
всички вие мили птички,
долетете, помогнете,
лошите зрънца клъвнете,
хубавите съберете.*

Тогава през кухненския прозорец влезли две бели гълъбчета, след тях гургулички, а накрая влетели на орляци всички птички под небосклона и кацнали около пепелта. Гълъбчетата заклатили главици и почнали да кълват, а после закълвали и останалите птици, като пускали всички хубави зърна в паниците. Не минал и половин час и те свършили работата и отлетели пак през прозореца. Момичето занесло паниците на мащехата, радвало се и вярвало, че сега вече ще получи позволението ѝ да отиде на бала. Ала мащехата рекла:

— И това няма да ти помогне. Няма да отидеш на бала, защото нямаш рокля и не можеш да танцуваш. Ще ни направиш за смях пред всички.

След това ѝ обърнала гръб и побързала да излезе с двете си горделиви дъщери.

Като останала къщата празна, Пепеляшка отишла на гроба на майка си, спряла се под лешниковото дръвче и викнала:

*— Дръвче, дръвче, залюлей се,
дръвче, дръвче, разклати се,
в златни дрехи облечи ме,
с бяло сребро накичи ме.*

Тогава птичето пушнало една златна рокля и сърмени пантофки, обшити със сребро. Пепеляшка набързо облякла роклята и отишла на бала. Сестрите ѝ и мащехата не я познали, помислили я за царкиня от някое далечно царство — тъй хубава била тя в златната си премяна. Не се и сетили за Пепеляшка, мислели, че тя си седи у дома сред мръсотията и събира лещата от пепелта. Царският син се приближил до хубавата непозната девойка, хванал я за ръка и затанцувал с нея. После не пожелал да танцува с никоя друга, не пускал ръката ѝ и щом дойдел някой друг да я кани на танц, отговарял:

— С тази девойка ще танцувам аз.

Танците продължили чак до вечерта и станало време Пепеляшка да се прибира. Но царският син рекъл:

— Ще дойда да те изпратя.

Той искал да разбере откъде идвала тази хубавица. Ала пред къщи тя бързо се отскубнала и избягала в гълъбарника. Царският син останал да чака, докато се върнал бащата, и му казал, че непознатото момиче се е скрило в гълъбарника. Бащата си помислил, че може да е Пепеляшка. Поръчал да му донесат брадва и кирка, после разбил гълъбарника, ала го намерили празен. А като влезли в къщата, видели Пепеляшка да лежи в пепелта с мръсната си престилка и едно мътно кандило мъждеелео над огнището. Пепеляшка бързо се била измъкнала от задната страна на гълъбарника, изтичала до лешниковото дръвче, съблякла там златната дреха, оставила я на гроба, а птичето я прибрало. После навлякла пак сивата си престилка и легнала край пепелта в кухнята.

На другия ден, когато празненството почнало отново, а родителите и доведените ѝ сестри излезли, Пепеляшка отишла при лешниковото дърво и рекла:

— Дръвче, дръвче, залюлей се,

*дръвче, дръвче, разклати се,
в златни дрехи облечи ме,
с бяло сребро накичи ме.*

Тогава птичето пуснало една рокля, която била още по-красива от предишната. Когато Пепеляшка се появила на бала с нея, всички се удивили на хубостта ѝ. Царският син, който я чакал с нетърпение да дойде, я хванал веднага за ръка и танцувал само с нея. Когато дойдел някой друг да я кани на танц, той отговарял:

— С тази девойка ще танцувам аз.

Свечерило се и станало време Пепеляшка да се прибира, а царският син тръгнал след нея, за да види в коя къща ще отиде. Ала тя пак му се изплъзнала и избягала в градината зад къщата. Там имало едно високо дърво със сочни зрели круши. Тя се покатерила бързо като катеричка, сгушила се между клоните и царският син не разбрал къде се е скрила. Но почакал да си дойде бащата и му рекъл:

— Непознатата девойка пак ми се изплъзна и като че ли се скри между клоните на крушата.

Бащата си помислил, че може да е Пепеляшка, поръчал да му донесат брадва, отсякъл дървото, но не намерили никого между клоните му. А като влезли в кухнята, видели Пепеляшка да лежи в пепелта, защото тя била скочила от дървото, без да я забележат, отнесла прекрасната дреха на птичето от лешниковото дърво и навлякла пак сивата си престилка.

На третия ден, когато родителите и доведените ѝ сестри излезли, Пепеляшка пак отишла на гроба на майка си и рекла на дръвчето:

*— Дръвче, дръвче, залюлей се,
дръвче, дръвче, разклати се,
в златни дрехи облечи ме,
с бяло сребро накичи ме.*

Тогава птичето пуснало една рокля, която била още по-хубава и бляскава от предишните две, а пантофките били от чисто злато. Щом се появила с тази рокля на бала, всички ахнали и примрели. Царският

син танцувал само с нея, а когато някой друг дойдел да я покани на танц, той отговарял:

— С тази девойка ще танцувам аз.

Свечерило се и станало време Пепеляшка да се прибира, а царският син поискал да я изпрати, но тя така бързо му се изплъзнала, че той не могъл да я настигне. Но този път си бил послужил с хитрост — бил заповядал да намажат цялото стълбище със смола. Докато слизала по стъпалата, лявата пантофка на Пепеляшка се изхлузила от крака ѝ и залепнала там. Царският син я взел и я разгледал — пантофката била малка, изящна и от чисто злато.

На другата сутрин той отишъл при бащата и му рекъл:

— Девойката, която обуе тази пантофка, ще стане моя жена.

Зарадвали се двете сестри, защото краката им били хубави.

Влязла голямата с пантофката в стаята, за да я премери, а майката застанала до нея. Ала не могла да напъха големия си пръст в обувката. Тогава майка ѝ подала един нож и ѝ рекла:

— Отрежи пръста си! Като станеш царица, няма да ходиш пеша.

Отрязало момичето пръста си, напъхало едва-едва крака си в пантофката, стиснало зъби от болка и отишло при царския син. Взел я той на коня си като годеница и препуснал към двореца. Ала пътят им минавал покрай гроба, където две бели гълъбчета изгукали от лешниковото дърво:

*— Наведи се, погледни,
виж кракът ѝ как кърви,
таз девойка е лъжкия,
не е твоята царкия.*

Погледнал той към крака на момичето и видял как кръвта струяла от пантофката. Обърнал коня си и върнал лъжливата годеница в къщата на баща ѝ.

Сега другата сестра трябвало да премери обувката. Влязла тя в стаята и успяла да напъха пръстите си, ала петата не могла. Майка ѝ подала един нож и ѝ рекла:

— Отрежи малко от петата! Като станеш царица, няма да ходиш пеша.

Отрязало момичето малко от петата, напъхало едва-едва крака си в пантофката, стиснало от болка зъби и отишло при царския син. Взел я той на коня си като годеница и препуснал към двореца. Като минавали покрай гроба, двете гълъбчета изгукали от лешниковото дърво:

*— Наведи се, погледни,
виж кракът ѝ как кърви,
таз девойка е лъжкия,
не е твоята царкия.*

Погледнал той към крака на момичето и видял как кръвта струяла от обувката и багрела белите ѝ чорапи в червено. Обърнал царският син коня си, върнал лъжливата годеница в къщата на баща ѝ и рекъл:

— И тази не е истинската. Нямаш ли друга дъщеря?

— Не — отвърнал бащата. — Наистина от покойната ми жена имам още едно момиче, но то е толкова неугледно, че е невъзможно да бъде вашата годеница.

Поискал царският син да види момичето, но майката рекла:

— О, не, то е много мръсно и не бива да се показва пред хората.

Но царският син бил непреклонен и Пепеляшка била повикана. Измила си тя най-напред лицето и ръцете, после отишла при царския син и му се поклонила, а той ѝ подал пантофката. Седнала тя на едно трикрако столче, събула тежката дървена обувка и пъхнала крачето си в пантофката, която ѝ легнала като излята. А като се изправила и царският син видял лицето ѝ, разпознал хубавицата, която танцувала с него, и рекъл:

— Тази е истинската годеница!

Мащехата и двете сестри останали като попарени и пребледнели от завист и злоба, а царският син качил Пепеляшка на коня си и препуснал към двореца. Като минали покрай лешниковото дърво, двете бели гълъбчета изгукали:

— Наведи се, погледни,

*Виж — кракът ѝ не кърви,
тази прелестна девица
ще е твоята царица.*

Като изrekli тези думи, те литнали към Пепеляшка и кацнали на раменете ѝ — едното отляво, другото отдясно, и останали там.

На сватбата на Пепеляшка с царския син дошли и доведените сестри, които искали да ѝ се докарат, като споделят заедно с нея голямата радост. Когато младоженците тръгнали към черквата, голямата сестра застанала от дясната им страна, а малката — от лявата. Тогава двете гълъбчета им изкълвали по едно око: на едната — лявото, на другата — дясното. А на излизане от черквата, когато малката сестра била отдясно, а голямата отляво, им изкълвали и другото. Така сестрите били наказани за злобата и завистта си със слепота до края на дните си.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.